

РЕШЕНИЕ

№ 38

гр. ХАСКОВО, 13.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ХАСКОВО, I-ВИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и седми февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: МИГЛЕНА Т. ТЯНКОВА

Членове: ФИЛИП Ж. ФИЛИПОВ
ГЕОРГИ К. МИЛКОТЕВ

при участието на секретаря ДЕЛЯНА Г. ПЕТРОВА
в присъствието на прокурора А. Хр. П.
като разглежда докладваното от ФИЛИП Ж. ФИЛИПОВ Въззивно наказателно дело от общ характер № 20245600600030 по описа за 2024 година
за да се произнесе взе предвид следното :

Производството е по реда на чл. 313 и сл. от глава XXI от НПК.

С Присъда № 35/30.09.2022г. постановена по НОХД № 468/2021г. по описа на Районен съд - Димитровград, подсъдимия Х. С. Д., с ЕГН ***** от гр.Д., е признат за виновен в това, че на 15.11.2019 г. в гр.Д., не положил достатъчно грижи за гръбначно животно – куче, черно на цвят, порода „питбул“, което се намирало под негов надзор / като допуснал същото да напусне двора и остане без надзор/, в резултат на което то /чрез захапване/ причинило средна телесна повреда на Н. Н. М. от гр.Д., изразяваща се в счупване на лакътната кост на дясната ръка, довело до трайно затрудняване на движението на десния горен крайник, поради което и на осн.чл.325в ал.1, вр. чл.129 ал.2, вр. ал.1 и чл.78а ал.1 от НК, е освободен от наказателна отговорност с налагане на административно наказание „глоба“ в размер на 2000 лв. С присъдата подсъдимия е осъден да заплати и направените по делото разноски от които 164.70 лв. в полза на ОД - МВР - Хасково и 30 лв. по сметка на РС - Димитровград.

Недоволен от присъдата е останал адв.И., който като защитник на подсъдимия, я обжалва в срок, с твърдения за неправилност. В жалбата се сочи, че от събраните доказателства не се установило по безспорен и несъмнен начин, подсъдимия да извършил престъплението за което е признат за виновен, иска се отмяна на присъдата / посочена в жалбата като решение/

и оправдаване на подсъдимия.

Окръжна Прокуратура - Хасково изпраща представител, който намира обжалваният съдебен акт за правилен и законосъобразен и иска да бъде потвърден.

Защитникът на подсъдимия – адв.И., в пледоарията си навежда доводи с които оспорва авторството на деянието, в лицето на подсъдимия. В тази насока посочва, че въпросното куче било подарък на единия от синовете на подсъдимия и за него полагали грижи всички от домакинството. Твърди, че случилото се не било по вина на подсъдимия и представлявало случайно деяние, понеже подсъдимия се опитал да направи всичко което могъл за да прибере кучето от улицата, а то в резултат на гръм от пиратка се отскубнало от него и причинило съставомерния резултат, който подсъдимия не могъл и не бил длъжен да предвиди. С тези доводи в резюме, се иска отмяна на присъдата и оправдаване на подсъдимия, алтернативно се иска намаляване до минимум, на размера на наложената му глоба.

Пред настоящата инстанция, подсъдимия редовно призован не се явява. Предвид повдигнатото му обвинение, което не е за тежко престъпление по смисъла на чл.93 т.7 от НК, присъствието му пред въззивната инстанция на осн. чл.329 ал.2 от НПК, не е и задължително.

Пред настоящата инстанция не са събирани и допускани нови доказателства.

Хасковският окръжен съд, като провери правилността на обжалваната присъда, по направените оплаквания, изтъкнатите доводи и изцяло служебно на осн. чл.314 ал.1 от НПК, намира следното: Съдебното производство пред първата инстанция, е образувано по обвинителен акт на РП Хасково - ТО Димитровград, изготвен по д.п. № 177/2020г. по описа на РУ – Димитровград, с който против подсъдимия е повдигнато обвинение за престъплението, за което с обжалваната присъда е признат за виновен и освободен от наказателна отговорност, с налагане на административното наказание по реда на чл.78а ал.1 от НК. В проведеното първо по време разпоредително заседание на 24.11.2021г. съдът приел, че са налице предпоставките за разглеждане на делото по реда на особените правила на глава 28 от НПК / освобождаване от наказателна отговорност с налагане на административно наказание/, а после, че това било възможно при искане и съгласие на страните / при наличие на такова от защитата/. В същото разпоредително заседание, бил приет за съвместно разглеждане предявения от пострадалата против подсъдимия граждански иск, с който пострадалата претендирала обезщетение за причинените ѝ в резултат на деянието неимуществени вреди и същата била конституирана като граждански ищец и частен обвинител, а съдебното заседание отложено за друга дата, вероятно за разглеждане по общия ред, с призоваване на лицата посочени в списъка към обвинителния акт. Определението е обжалвано от защитника на подсъдимия в частта по чл.248 ал.1 т.3 от НПК, с твърдения за допуснато на досъдебното производство съществено процесуално нарушение, довело до нарушаване правото на защита на подсъдимия, чрез внесения от прокурора обвинителен акт, вместо с постановление по реда на глава 28 от НПК при наличието на предпоставките за това, което нарушение не било отстранено от първата

инстанция. С Определение по ВЧНД № 745/2021г. на ОС – Хасково, определението на първата инстанция за произнасяне по въпросите на чл.248 ал.1 от НПК от разпоредителното заседание е отменено на процесуално основание и делото върнато за провеждане на ново разпоредително заседание. В проведеното второ такова на 18.02.2022г., са изслушани становищата на страните по въпросите на чл.248 ал.1 от НПК. Прието е предвид становището на обвинението и защитата, с което повереника на пострадалата и самата пострадала не се съгласили, че са налице предпоставките за разглеждане на делото по реда на глава 28 от НПК с оглед предвиденото за престъплението наказание, данните за съдимост на подсъдимия и липсата на съставомерни имуществени вреди. С тези съображения, предявеният от пострадалата против подсъдимия граждански иск, не бил приет за съвместно разглеждане в наказателния процес и пострадалата не била конституирана като граждански ищец и частен обвинител. Отказът за конституирането ѝ като частен обвинител, подлежащ на обжалване по чл.249 ал.3 от НПК, не е обжалван и след срока за това делото е насрочено и разгледано по реда на глава 28 от НПК, а поради оспорване на изложените в обстоятелствената част на обвинителния акт фактически положения, е проведено съдебно следствие. От събраните пред първата инстанция доказателства е установено, че подсъдимия живеел в къща на ул. „П. В.“ № ** в гр.Д., заедно със синът си – св. Ф. Д., св.А. Д. – син на съпругата му Л. Д.а и с последната, починала в хода на производството. Семейството отглеждало куче, черно на цвят порода „питбул“, отговарящо на името „М.“, което живеело в къщичка в двора и обикновено било връзвано със синджир, а вечер пускано, не било регистрирано и в Община Д. Кучето било подарено на св. Д., но за него полагали грижи всички от семейството. На 15.11.2019г. св.Д. не бил в гр.Д., св.Д. спял, а подсъдимия бил в двора на къщата и следобед решил да излезе навън с колелото си, като отворил входната врата на двора и докато излизал, кучето също излязло на улицата. Като видял това, подсъдимия взел повод и се опитал да го хване като го викал по име, но не успял, а св. Т. – съсед на подсъдимия, като чул това, излязъл да му помогне. По същото време, по улицата минавала пострадалата Н. М., която се прибирала към дома си и като видяла подсъдимия, св.Т. и кучето което обикаляло около тях, се спряла. Подсъдимия ѝ казал да не се плаши, че кучето не хапело, но то се насочило към нея и я захапало за предмишницата на дясната ръка. Пострадалата започнала да вика за помощ, подсъдимия се приближил и опитал да отвори устата на кучето но не успял, както и св.Т. първоначално. В същото време по улицата минавал с микробус св.А., който видял случилото се, но от страх не слязъл от микробуса, а започнал да удря кучето за да пусне св.М., в това време св.Т. започнал да облива кучето с вода, която взел от домът си. Така кучето пуснало ръката на св.М. и св.А. я откарал с микробуса до ФСМП – Димитровград. Там отишъл и подсъдимия. Поради нараняванията, св.М. била транспортирана до МБАЛ – Хасково, като имала открита рана на дясната предмишница с разкъсване на разгъвачните мускули на същата предмишница и открито счупване на крайната част на дясната лакътна кост. След лечение включващо и гипсова имобилизация, на 20.11.2019г. св.М. била изписана и продължила лечението си във В. От заключението по назначената на досъдебното производство съдебно - медицинска експертиза по писмени данни, изготвена от вещото лице д-р Е., която първата

инстанция изслушала, е установено, че св.М. получила рана от ухапване от куче с разкъсване на мускули и счупване на лакътната кост на дясната ръка. Уврежданията били причинени от действието на твърд тъп предмет и могли да се получат при ухапване от куче по начина, времето и обстоятелствата описани в предварителните сведения. В резултат на тези увреждания ѝ било причинено трайно - за повече от 30 дни затруднение в движението на дясната ръка дължащо се на раната и счупването на лакътната кост - т.е средна телесна повреда по смисъла на чл.129 ал.2, вр. ал.1 от НК.

Посочената фактическа обстановка, е установена от събраните пред първата инстанция доказателства, чрез показанията на свидетелите Н. М., М. П., Е. Г., А. Д., Т. И., Ю. К., Т. Т., А. С. и от прочетените на последните двама показания от досъдебното производство, от също прочетените по реда на чл.281 ал.5 вр. ал.1 т.4 от НПК показания от досъдебното производство на св.А. А., от заключението по изслушаната съдебно медицинска експертиза, от обясненията на подсъдимия и приобщените по реда на чл.283 от НПК писмени доказателства от досъдебното производство. Посочените доказателствени източници, включително тези от досъдебното производство които няма пречка да се ползват предвид характера на диференцираната процедура по глава 28 от НПК, установяват фактологията изложена в обстоятелствената част на обвинителния акт и подкрепят изводът на първата инстанция, че подсъдимият е осъществил от обективна и субективна страна, съставът на престъплението по чл.325в ал.1, вр.чл.129 ал.2, вр. ал.1 от НК в чието извършване е обвинен и за което е признат за виновен. Този извод е правилен и се споделя от настоящата инстанция. Тук следва да се отбележи, че анализът на доказателствата направен от първата инстанция, е лаконичен, но не променя правилността на горния извод. Настоящата инстанция, която е втора по съществото на делото, кредитира показанията на пострадалата св.М., като достоверни. Това е така защото изложеното от свидетелката за развитата се ситуация, кореспондира напълно с останалата доказателствена съвкупност, включително със заявеното от св.Т. при проведената му с нея очна ставка на досъдебното производство, което разколебава заявеното от този свидетел пред първата инстанция и в част от прочетените му показания, че кучето ухапало пострадалата защото се стреснало от гръм на пиратка, като в тази им част показанията на св.Т. не се кредитират. Наличието на гърмеж се твърди и от самата пострадалата, но явно това се е случило в по-ранен момент, както тя посочва, а не както заявява в обясненията си подсъдимия – непосредствено преди ухапването и в тази им част обясненията на подсъдимия представляват защитна версия, която не кореспондира на останалите доверени доказателства. Заявеното в тези обяснения за причината поради която пострадалата била ухапана от кучето, се разколебава и от посоченото от св.П. чиито показания се кредитират, че подсъдимият и казал, че това се случило явно защото пострадалата миришела на риба, а не поради гърмеж от пиратка. Пак в насока, че гърмът се чул но преди св.Т. да излезе за пръв път на улицата, където било кучето с подсъдимия, са и прочетените показания на св.С., които също се кредитират и които кореспондират със показанията на пострадалата, като също разколебават и верността на заявеното от св.Т. в некредитираната част от показанията му. По отношение показанията на останалите свидетели – Г., И., К. и Д., то те се кредитират, като тези свидетели не са очевидци и не

излагат съществени за случая обстоятелства, а първите трима възпроизвеждат разказаното им от пострадалата. Относно св. А., който е очевидец но почти в края на случилото се, съдът кредитира изложеното от него. Св. Д. е син на съпругата на подсъдимия, като този свидетел отрича кучето да е било агресивно, но това е ирелевантно за съставомерността на деянието и няма пречка изложеното от него да се кредитира. Настоящата инстанция не споделя доводът на защитата, че се касае за случайно деяние по смисъла на чл.15 от НК. На това възражение първата инстанция е дала отговор, който се споделя и това е така защото след като за въпросното куче се полагали грижи включително от подсъдимия, то за последния са съществували задълженията вменени му с разпоредбата на чл.150 ал.1 т.1 и т.3 от ЗВМД, че следва да се грижи за кучето, да предприеме всички мерки за предотвратяване бягството му и така да не допусне то да създава опасност за хората, или други животни. Именно в това се е изразявала дължимата от подсъдимия грижа, която той не положил за кучето, с което е запълнен и бланкета на чл.325в ал.1 от НК, като в резултат на това бездействие от страна на подсъдимия, настъпил и съставомерния вредоносен резултат - причинената на пострадалата в резултат на ухапването от кучето средна телесна повреда, установена по медикобиологичните си характеристики от заключението по кредитираната съдебномедицинска експертиза. От субективна страна правилно е прието, че престъплението е извършено от подсъдимия по непредпазливост като форма на вината, при условията на небрежност по смисъла на чл.11 ал.3 пр.1 от НК, доколкото макар подсъдимия да не е предвиждал настъпването на общественоопасните последици, е бил длъжен и обективно е могъл да ги предвиди. Доколкото подсъдимия не е осъждан или освобождаван по реда на чл.78 а от НК от наказателна отговорност, а за посоченото престъпление което е непредпазливо и не съдържа в съставът си имуществени вреди, е предвидено наказание до 3 години „лишаване от свобода“, пробация и глоба до 5000 лв., приложението на чл.78а от НК е задължително. Ето защо правилно подсъдимият е освободен от наказателна отговорност, чрез налагане на административно наказание „глоба“. При определяне размера на глобата са отчетени в необходимата степен смекчаващите и отегчаващи вината на подсъдимия обстоятелства, но смекчаващо такова е и значителния период от време, от деянието до постановяване на крайния съдебен акт, който е изтекъл не по вина на подсъдимия. Ето защо в тази насока жалбата се явява основателна и наложеното на подсъдимия административно наказание следва да бъде намалено в рамките на минимума от 1000 лв. предвиден в санкционната част на разпоредбата на чл.78а ал.1 от НК. По изложените съображения в тази част присъдата следва да се измени, а в останалата ѝ част, като правилна и законосъобразна, следва да бъде потвърдена, като не се установи пред първата инстанция да са допуснати съществени процесуални нарушения засегнали правото на защита на страните, налагащи цялостната ѝ отмяна.

Водим от горното и на осн чл. 334 т.3, вр. чл. 337 ал.1 т.1 от НПК съдът

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ Присъда № 35/30.09.2022г. постановена по НОХД № 468/2021г. по описа на Районен съд - Димитровград, в наказателно осъдителната ѝ част, като **НАМАЛЯВА** размера на наложеното по реда на чл.78а ал.1 от НК, на подсъдимия Х. С. Д., с ЕГН ***** от гр.Д., административно наказание „глоба“ от 2000 лв. / две хиляди лева/, на 1000 лв. / хиляда лева/.

Потвърждава присъдата в останалата ѝ част.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____